

JUSTITS MINISTERIET

Udvalg for forberedelse af ny flerårs-
aftale for domstolene

Dato: 12. juni 2023
Sagsbeh: Ketilbjørn Hertz
Dok.: 2710782

2.4 Omkostningsgodtgørelse i skattesager

Baggrund

I civile retssager skal sagsøgeren eller appellantens som udgangspunkt betale en retsafgift, og en part, der er repræsenteret af advokat under retssagen, skal som udgangspunkt betale advokatens vederlag. Endvidere skal udgifter til bevisførelse, i praksis navnlig syn og skøn, som udgangspunkt betales af den part, der fører beviset. Endelig skal den part, der taber retssagen, som udgangspunkt betale modpartens sagsomkostninger.

En part kan i visse tilfælde få dækket sine udgifter i forbindelse med en retssag efter reglerne om fri proces. Fri proces er den almindelige ordning for støtte fra det offentlige til at føre en retssag. Formålet med ordningen er at opnå en højere grad af reel lighed i de muligheder, som personer med forskellige økonomiske forhold har for at føre retssag. Fri proces bør ikke fremme retssager, der ikke er rimelig anledning til at føre.¹ Reglerne om fri proces omfatter både sager mellem to private parter og sager mellem en privat part og en offentlig myndighed.

Fysiske personer med lav indkomst² kan bevilges fri proces, hvis de har rimelig grund til at føre proces.³ I vurderingen af, om ansøgeren har rimelig grund til at føre proces, indgår bl.a. sagens betydning for ansøgeren og udsigten til, at ansøgeren vil få medhold i sagen. Fri proces kan kun

¹ Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 5538 og 5542.

² Indkomstgrænsen for 2023 er 358.000 kr. for enlige og 455.000 kr. for samlevende, i begge tilfælde med tillæg af 62.000 kr. pr. barn under 18 år.

³ Retsplejelovens § 328, jf. § 325.

undtagelsesvis gives til sager, der udspringer af ansøgerens erhvervsmæssige virksomhed.

Fysiske personer, der ikke har lav indkomst, og juridiske personer kan bevilges fri proces, når særlige grunde taler for det.⁴ Dette gælder navnlig i sager, som er af principiel karakter eller almindelig offentlig interesse, eller som har væsentlig betydning for ansøgerens sociale eller erhvervsmæssige situation. Der gives kun meget sjældent fri proces til juridiske personer.

Det er Civilstyrelsen, der afgør, om en ansøgning om fri proces skal imødekommes. Hvis Civilstyrelsen afslår at bevilge fri proces, kan afslaget påklages til Procesbevillingsnævnet.

Retssager om skatter og afgifter er omfattet af ordningen med omkostningsgodtgørelse i skattesager.⁵ Det fremgår af forarbejderne til en ændring af ordningen i 2016, at ordningen med omkostningsgodtgørelse er med til at skabe større retssikkerhed på skatteområdet, idet den bidrager til, at en skattepligtig ikke af økonomiske grunde afholder sig fra at gå videre med sin skattesag, hvis den pågældende mener, at skattemyndighedernes afgørelse er forkert.

Det fremgår endvidere, at det imidlertid er vigtigt, at der er en balance og rimelighed i ordningen, så ordningen ikke tilskynder til, at der klages i unødigt omfang, eller ordningen ligefrem misbruges. Dette blev med lovforslaget sikret ved en række initiativer, herunder at der ikke ydes godtgørelse i sager om påklage af afgørelse om omkostningsgodtgørelse og indførelse af en ny kontrolbestemmelse.⁶

Det bemærkes, at juridiske personer og erhvervsdrivende fysiske personer kan fradrage udgifter til skattesager i indkomstopgørelsen, hvis udgiften ikke omfattes af ordningen med omkostningsgodtgørelse.⁷ Hvis reglerne om omkostningsgodtgørelse ikke gjaldt for juridiske personer og erhvervsdrivende fysiske personer, ville de således kunne fradrage udgiften i den skattepligtige indkomst, hvilket afhængig af den pågældendes skattemæssige situation kunne have en skatteværdi på 22 pct. for selskaber og på typisk

⁴ Retsplejelovens § 329.

⁵ Ordningen omfatter også administrative klagesager om skatter og afgifter.

⁶ Folketingstidende 2016-17, A, L 28 som fremsat, side 4.

⁷ Ligningslovens § 7 Q, stk. 3.

mellem 37 pct. og 56 pct. for erhvervsdrivende fysiske personer.⁸ Ikke-erhvervsdrivende fysiske personer vil ikke kunne fradrage udgiften.

Ordningen indebærer, at staten uanset den skattepligtiges økonomiske forhold, og uden at det skal vurderes, om den skattepligtige har udsigt til at få medhold, yder en godtgørelse på 50 pct. af den skattepligtiges udgifter til en retssag om prøvelse af den administrative skatteafgørelse.⁹ Godtgørelsen er dog 100 pct., hvis den skattepligtige har fået fuldt medhold eller medhold i overvejende grad. Hvis skattemyndighederne er sagsøger eller appellant, er godtgørelsen i den pågældende instans 100 pct. uanset sagens udfald. Det er en betingelse for adgangen til omkostningsgodtgørelse, at den skattepligtige reelt hæfter for betaling af regningen fra den sagkyndige (f.eks. en advokat eller en rådgiver).¹⁰

Anvendelse i praksis

I 2019 blev der ifølge Skatteministeriets opgørelser udbetalt omkostningsgodtgørelse i skattesager for i alt ca. 35,2 mio. kr. fordelt på i alt 569 afsluttede sager om omkostningsgodtgørelse ved byretterne, landsretterne og højesteret – svarende til i gennemsnit ca. 62.000 kr. pr. sag.

Tallene dækker over, at der i 2019 blev udbetalt ca. 7,0 mio. kr. i 32 sager, hvor den pågældende fik fuldt medhold, imens at der tilsvarende blev udbetalt ca. 25,3 mio. kr. i 521 sager, hvor den pågældende ikke fik medhold, *jf. tabel 1.*

Tabel 1 Omkostningsgodtgørelse i afsluttede retssager ved byretterne, landsretterne og højesteret i 2019-2021									
	2019			2020			2021		
	Antal sager	Udbetalt godtgørelse (kr.)	Gennemsnit pr. sag (kr.)	Antal sager	Udbetalt godtgørelse (kr.)	Gennemsnit pr. sag (kr.)	Antal sager	Udbetalt godtgørelse (kr.)	Gennemsnit pr. sag (kr.)
I alt	569	35.196.931	61.858	415	45.727.354	110.186	401	48.008.255	119.721
Fuldt medhold	32	6.991.431	218.482	41	10.684.725	260.603	33	10.601.310	321.252
Medhold i overvejende grad	6	1.993.311	332.219	11	3.172.175	288.380	10	2.562.710	256.271
Medhold i mindre grad	10	865.724	86.572	8	898.133	112.267	18	4.398.464	244.359
Ikke medhold	521	25.346.465	48.650	355	30.972.321	87.246	340	30.445.771	89.546

Kilde: Skatteministeriet

⁸ Marginalskatteprocenter for 2023 (afrundet), jf. skm.dk/skattetal/satser/tidsserier/marginalskatteprocenter-1993-2023.

⁹ Skatteforvaltningslovens §§ 52-55.

¹⁰ SKM 2015.479 H. Når godtgørelsen er 50 pct., er det således en betingelse, at den skattepligtige er forpligtet til at betale de resterende 50 pct. til den sagkyndige.

Domstolsstyrelsen har på baggrund af en høring af udvalgte byretter oplyst, at der ikke er nogen opgørelse over, hvor ofte den skattepligtige får medhold. På baggrund af 9 dommeres erfaringer gennem flere år med ca. 80 skattesager årligt er det indtrykket, at sagens behandling i retten kun sjældent giver anledning til at ændre skattemyndighedernes afgørelse.

Landsretterne har ikke grundlag for at vurdere, om ordningen med omkostningsgodtgørelse i skattesager generelt skulle medføre, at skatteydere anker skattesager til landsretten, hvor der klart ikke er grundlag for at anfægte byrettens afgørelse. Der ses ikke at være sket afvisning af skattesager på grund af manglende udsigt til, at sagen vil få et andet udfald end i byretten, bortset fra i et enkelt tilfælde.¹¹

Der foreligger ikke en empirisk undersøgelse af, om ordningen med omkostningsgodtgørelse fører til, at det føres udsigtsløse skattesager i videre omfang end på andre områder. På samme måde er der ikke gennemført undersøgelser af, om sagsanlæg i skattesager også kan være motiveret af et ønske om at udsætte betalingen af skattekravet.

Udvalgets overvejelser

1. Udvalget har overvejet et forslag om at nedsætte procenten for omkostningsgodtgørelse i retssager, som den skattepligtige har anlagt og tabt,¹² til en lavere procentsats end 50 pct. Godtgørelsesprocenten kunne f.eks. nedsættes til 40 eller 25 pct. Alternativt kunne ordningen med omkostningsgodtgørelse afskaffes i retssager, som den skattepligtige har anlagt og tabt.¹³

En reduktion i procentsatsen for omkostningsgodtgørelse fra 50 pct. til 40 pct., 25 pct. eller en afskaffelse skønnes at medføre en reduktion i udbetalt godtgørelse på henholdsvis 2,6 mio. kr., 10,2 mio. kr. eller 22,8 mio. kr. årligt fuldt indfaset. Det indgår ikke i beregningen, at en afskaffelse af omkostningsgodtgørelse vil kunne medføre merudgifter til fri proces, hvis en skatteyder i stedet søger og opnår fri proces.¹⁴ Det bemærkes desuden, at hvis ordningen afskaffes, vil spørgsmålet om fradragsret for udgifter til skattesager endvidere kunne opstå.

¹¹ UfR 2019.344 Ø.

¹² Henholdsvis ankesager, som er anket og tabt af den skattepligtige.

¹³ Henholdsvis ankesager, som er anket og tabt af den skattepligtige.

¹⁴ Der er ikke noget til hinder for, at en part i dag søger og opnår fri proces og dermed 100 pct. dækning af omkostninger, hvis sagen tabes, om end vederlaget til partens advokat normalt er lavere med fri proces end med omkostningsgodtgørelse uden fri proces. En advokat er forpligtet til af egen drift at oplyse klienten om eksisterende muligheder for fri proces, jf. artikel 22 i de advokatetiske regler.

Det er Domstolsstyrelsens vurdering, at en nedsættelse af procentsatsen for omkostningsgodtgørelsen med f.eks. 10-20 pct. næppe i væsentligt omfang vil påvirke en juridisk persons eller en skatteborgers likviditets- og kreditovervejelser, når sagen angår større skatte- og momskrav.

Domstolsstyrelsen har endvidere vurderet, at en reduktion af omkostningsgodtgørelsen muligvis kan reducere antallet af skattesager med 15-45 sager årligt. Det er på den baggrund styrelsens vurderingen, at det vil kunne frigøre 0,9-2,7 mio. kr. årligt fuldt indfaset i domstolene.

Den samlede base af sager er opgjort til ca. 530 sager, *jf. tabel 1*. Det er dog vurderingen, at det alene vil være sager med en sagsværdi på under 0,5 mio. kr. svarende til ca. 300 sager, hvor en reduktion af omkostningsgodtgørelsen kan reducere antallet af skattesager. Den skønnede reduktion svarer dermed til 3-8 pct. af den samlede base på ca. 530 sager eller 5-15 pct. af de ca. 300 sager med en sagsværdi under 0,5 mio. kr., hvor der ikke gives medhold. Skønnet over de økonomiske konsekvenser er behæftet med betydelig usikkerhed, idet tiltagets effekt beror på adfærdsmæssige ændringer hos personer, der fører skattesager ved domstolene.

Udvalget konstaterer, at ordningen med omkostningsgodtgørelse er politisk bestemt og også tidligere har været genstand for politisk debat. I 2009 blev ordningen afskaffet for selskaber mv.,¹⁵ og i 2016 blev ordningen i forbindelse med gennemførelse af Retssikkerhedspakke II ændret til igen at omfatte selskaber mv.¹⁶ Det beror således på en politisk beslutning, om ordningen helt eller delvist skal afskaffes eller begrænses i visse tilfælde. Udvalgets overvejelser har peget i forskellige retninger.

På den ene side har det i udvalgets drøftelser været anført, at en begrænsning eller afskaffelse af ordningen ved domstolene vil være retssikkerhedsmæssig betænkelig, idet ordningen understøtter, at skatteydere kan få prøvet

¹⁵ Baggrunden for lovforslaget var ifølge forarbejderne, at der efter de dagældende regler var en vis risiko for udnyttelse af reglerne om omkostningsgodtgørelse, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 7294. Der fandtes ikke at være retssikkerhedsmæssige betænkeligheder ved at afskaffe adgangen til omkostningsgodtgørelse for selskaber mv., når omkostningerne i stedet gjordes fradragsberettigede, og når der hensås til, at der i sager, som tabes af Skatteministeriet, tilkendes den skattepligtige sagsomkostninger efter de almindelige regler herom. Lovforslaget udmøntede en politisk aftale mellem VK-regeringen og DF.

¹⁶ Baggrunden for lovforslaget, der indeholdt forskellige initiativer, herunder genindførelse af omkostningsgodtgørelse til selskaberne, så de ikke blev forskelsbehandlet i forhold til andre virksomheder, var ifølge forarbejderne og politiske tilkendegivelser at styrke retssikkerheden på skatteområdet bl.a. for at genoprette tilliden til SKAT. Forslaget udmøntede en politisk aftale mellem V-regeringen og S, DF, LA, RV og KF.

rimelige krav ved domstolene, hvor officialprincippet – i modsætning til sagerne ved de administrative klageinstanser – ikke gælder. Samtidig har Skatteministeriet i modsætning til borgere og virksomheder i princippet ubegrænsede ressourcer til at føre retssager på skatteområdet med bistand fra et højt specialiseret advokatkontor på området (Kammeradvokaten). Det har også været anført, at hvis godtgørelsesprocenten nedsættes væsentlig, kan det føre til, at nogle skatteydere opgiver berettigede krav. Det forhold, at skatteyderen taber retssagen, er desuden ikke ensbetydende med, at det var urimeligt at føre retssagen.

Det har også været anført, at ordningen muliggør, at en skatteyder fører en prøvesag, som på samfundsplan har stor økonomisk betydning, fordi den forventes at blive retningsgivende i et stort antal andre sager, hvilket er ofte forekommende på Skatteministeriets område. I sådanne prøvesager vil Skatteministeriet og Kammeradvokaten på grund af sagens store samlede økonomiske betydning investere betydelige ressourcer i førelsen af retssagen, og den private part, for hvem sagen ikke har samme betydning, ville uden ordningen med omkostningsgodtgørelse ikke kunne investere nok ressourcer i retssagen.

På den anden side har det været anført, at skattesager ikke kan siges at være unikke sammenlignet med de mange andre sager ved domstolene af særdeles indgribende betydning for borgerne, hvorfor det kan virke vilkårligt, at staten i retssager om skat eller afgifter – og kun i retssager om skat eller afgifter – yder omkostningsgodtgørelse. Dette gælder ikke mindst, når sagen tabes, hvor staten betaler 50 pct. af udgifterne uanset partens økonomiske forhold, og uden at der som ved fri proces foretages en vurdering af, om parten har rimelig grund til at føre proces.

I modsætning til borgere og virksomheder er Skatteministeriet underlagt et saglighedskrav, når ministeriet er part i en retssag. Det er således et grundlæggende princip for ministeriet, at borgere og virksomheder ikke unødigt trækkes gennem retssager, ligesom sagerne skal afsluttes med det rigtige resultat på det tidligst mulige tidspunkt. Endvidere indbringer eller anker Skatteministeriet kun, hvis sagen er principiel eller særlige grunde taler herfor.¹⁷

På denne baggrund finder et *flertal* (Thomas Rørdam, Birgitte Grønberg Juul, Christian Lundblad, Mette Søgaard Vammen, Mikael Sjöberg, Nina

¹⁷ [Retningslinjer for Skatteministeriets retssagsbehandling](#), pkt. 1.1.

Palesa Bonde, Kristian Hertz, Anne-Mette Lyhne Jensen, Lene Steen, Jan Reckendorff, Kristoffer Krohn Nordmark Schaldemose og Kate Kengen), at det beror på en politisk vurdering, om der fortsat skal være en særlig ordning med omkostningsgodtgørelse i retssager om skat eller afgifter, som en skatteyder har anlagt og tabt. Ved afvejningen vil der helt overordnet skulle tages stilling til, om den gældende ordning rammer den rigtige balance mellem på den ene side at muliggøre prøvelse af berettigede krav og på den anden side ikke at fremme retssager, som der ikke er rimelig anledning til at føre.

Flertallet tilføjer, at ordningen med omkostningsgodtgørelse generelt spiller en rolle i forhold til at bidrage til retssikkerheden på skatteområdet, men at der navnlig kan være anledning til at overveje spørgsmålet om omkostningsgodtgørelse i den mere afgrænsede situation, hvor der har været adgang til godtgørelse i forbindelse med en administrativ klagebehandling, og den negative afgørelse indbringes for domstolene, der herefter følger klageinstansens afgørelse. I forlængelse heraf bemærkes, at ordningen med omkostningsgodtgørelse potentielt kan være egnet til, at en skatteyder anlægger en udsigtsløs skattesag.

Et *mindretal* (Nikolaj Linneballe, Anette Høyrup og Kim Haggren) finder, at den nuværende ordning med omkostningsgodtgørelse også ved tabte skattesager har vist sig at være et meget vigtigt retssikkerhedsmæssigt værktøj for både borgere og virksomheder, der derved har en mere ligeværdig mulighed for at få prøvet skattemyndighedernes afgørelser på et område, som kan være særdeles indgribende for de enkelte borgere og virksomheder. Det er mindretallets opfattelse, at der er tale om en helt grundlæggende retssikkerhedsmæssig ordning, der sikrer, at specielt små og mellemstore skattesager bliver ført. En ændring vil derfor betyde, at den præjudikatsværdi, der opnås ved førelsen af disse sager, og som har vidtrækkende betydning på skatteområdet, derved mistes. Det er således ikke blot en politisk afvejning.

Der er i mindretallets optik intet retssikkerhedsmæssigt, der taler for en ændring af ordningen som diskuteret. Det er ligeledes mindretallets opfattelse, at der ingen reel effektivitetsgevinst for domstolene er at hente ved en ændring af ordningen som drøftet. En sådan ændring vil udelukkende medføre, at borgere og virksomheder bliver afskåret fra at få prøvet helt berettigede sager, hvilket vil få væsentlige negative retssikkerhedsmæssige konsekvenser samt have konsekvenser for tilliden til skattesystemet. Endelig står antallet af sager ført under ordningen på ingen måde i misforhold til de mange afgørelser, der træffes af Skatteforvaltningen.

2. Udvalget har overvejet et forslag om at nedsætte procenten for omkostningsgodtgørelse i retssager, hvor den pågældende har fået medhold i overvejende grad, men ikke har fået fuldt medhold, til en lavere procent end 100 pct. Godtgørelsesprocenten kunne f.eks. fastsættes til 75 pct. eller 50 pct.

Procenten for omkostningsgodtgørelse på 100 pct. i retssager, hvor den pågældende har fået fuldt medhold, giver ikke anledning til særlige retsplejemæssige overvejelser. Den pågældende tilkendes i disse tilfælde som alt-overvejende hovedregel sagsomkostninger efter retsplejelovens regler, som betales af Skatteministeriet.¹⁸

Omkostningsgodtgørelsen angår derfor i praksis navnlig forskellen mellem de tilkendte sagsomkostninger til dækning af advokatbistand og partens faktiske udgifter til advokatbistand. Der er ikke retsplejemæssige hensyn, som taler imod, at en part, der får fuldt medhold i en retssag, holdes skadesløs for sine omkostninger til retssagen.

Procenten for omkostningsgodtgørelse på 100 pct. i retssager, som er indbragt eller anket af skattemyndighederne, giver heller ikke anledning til særlige retsplejemæssige overvejelser. Eftersom retssagen er indbragt eller anket af skattemyndighederne, er der ikke noget spørgsmål om at påvirke borgerens eller virksomhedens incitament til at starte retssagen.

Omkostningsgodtgørelsen på 100 pct. medfører dog, at borgeren eller virksomheden ikke kan påvirkes af de omkostninger, der er forbundet med at forsvare sig under retssagen, til at overveje helt eller delvis at imødekomme skattemyndighedernes påstand i sagen.

Der er imidlertid i sagens natur tale om tilfælde, hvor borgeren eller virksomheden på de omtvistede punkter har fået medhold i den foregående instans, og retsplejemæssige hensyn kan ikke siges at tale imod, at en part får økonomisk støtte til at forsvare resultatet i den foregående instans. Samme princip kendes fra retsplejen, når en part har haft fri proces i en given instans, og sagen indbringes for en ankeinstans af modparten.¹⁹

Der blev i 2019 udbetalt omkostningsgodtgørelse for ca. 2 mio. kr. i samlet 6 retssager ved domstolene, hvor den pågældende havde fået medhold i overvejende grad, men ikke fuldt medhold. En reduktion i procentsatsen for

¹⁸ Der er således stadig tale om en udgift for statskassen, men på en anden konto end kontoen for omkostningsgodtgørelse.

¹⁹ Retsplejelovens § 331, stk. 5.

omkostningsgodtgørelse i disse sager fra 100 pct. til f.eks. 75 pct. eller 50 pct. skønnes at medføre en reduktion i udbetalt godtgørelse på henholdsvis 0,5 mio. kr. eller 1,0 mio. kr. årligt fuldt indfaset.

Domstolsstyrelsen vurderer, at en nedsættelse af omkostningsgodtgørelsen, hvor den pågældende har fået medhold i overvejende grad, men ikke fuldt medhold, har en begrænset effekt på antallet af sager ved domstolene, idet der i 2019 alene blev sluttet 6 retssager ved domstolene, hvor den pågældende har fået medhold i overvejende grad, men ikke fuldt medhold. Hertil kommer, at en eventuel økonomisk effekt på antallet af sager vurderes at være lavere end 0,1 mio. kr. årligt.

Flertallet finder, at det må bero på en politisk afvejning, om der i sager, hvor den pågældende ikke har fået fuldt medhold, men dog har fået medhold i overvejende grad, skal fastsættes en lavere godtgørelsesprocent end 100. Flertallet har ikke identificeret retsplejemæssige hensyn, som afgørende taler for eller imod en forskellig godtgørelsesprocent i henholdsvis sager med fuldt medhold og sager med medhold i overvejende grad.

Flertallet tilføjer, at det forslag, der er genstand for overvejelse i dette afsnit, alene angår retssager, hvor skatteyderen i den pågældende instans har fået medhold i overvejende grad, men ikke har fået fuldt medhold. Som det fremgår, var der i 2019 seks retssager af denne karakter. Flertallet må fastholde, at det også for disse sager beror på en politisk vurdering, hvad der skal gælde om omkostningsgodtgørelse, uanset der ikke i samme grad kan siges at være anledning til at overveje ordningen på dette punkt, hvor skatteyderen har fået medhold i overvejende grad.

Mindretallet finder i lighed med bemærkningerne om de sager, der er ført og tabt af skatteyderen, at den nuværende ordning med omkostningsgodtgørelse også ved sager, hvor skatteyderen har fået helt eller delvist medhold, er et meget vigtigt retssikkerhedsmæssigt værktøj og ikke blot en politisk afvejning. Det er mindretallets opfattelse, at der er tale om en helt grundlæggende retssikkerhedsmæssig ordning, der sikrer, at specielt små og mellemstore skattesager bliver ført. En ændring vil derfor betyde, at den præjudikatsværdi, der opnås ved førelsen af disse sager, og som har vidtrækkende betydning på skatteområdet, derved mistes.

Der er ligeledes i mindretallets optik intet retssikkerhedsmæssigt, der taler for en ændring af ordningen som diskuteret. Det er ligeledes mindretallets opfattelse, at der ingen reel effektivitetsgevinst for domstolene er at hente

ved ændring af ordningen, som drøftet. En sådan ændring vil udelukkende medføre, at borgere og virksomheder bliver afskåret fra at få prøvet helt berettigede sager, hvilket vil få væsentlige negative retssikkerhedsmæssige konsekvenser samt have konsekvenser for tilliden til skattesystemet. Endelig står antallet af sager ført under ordningen på ingen måde i misforhold til de mange afgørelser, der træffes af skatteforvaltningen.

3. Det er Skatteministeriets vurdering, at ændringer i tilskudsordningen med omkostningsgodtgørelse vil medføre administrative konsekvenser i Skatteforvaltningen. I en periode vil der være behov for yderligere ressourcer i Skattestyrelsen til bistand i forbindelse med systemudviklingen og til sagsbehandlingen under indfasning af et nyt regelsæt, herunder vejledning, besvarelse af henvendelser, medholdsvurderinger, efterreguleringer, opdatering af Den Juridiske Vejledning, afrapportering mv.

De økonomiske konsekvenser i Skattestyrelsen anslås til 0,5-1,0 mio. kr. årligt i tre år og 0,3 mio. kr. i de følgende ca. 7 år, indtil den eventuelle lovændring er fuldt implementeret. Der forventes derudover ikke varige udgifter. Vurderingen er forbundet med stor usikkerhed.

Det er endvidere Skatteministeriets vurdering, at de foreslåede ændringer vil medføre udgifter til systemudvikling. Digitale ansøgningsblanketter, sagsbehandlingssystemer samt tilhørende datasystem, skal videreudvikles til at kunne håndtere forskellige godtgørelsessatser med en overgangsperiode i et 10-årigt perspektiv.

Det anslås, at tilretning af den digitale ansøgningsblanket og sagsbehandlingssystem vil medføre et engangsbeløb på 0,5 mio. kr. Endvidere anslås det, at tilretning af datasystem med nye datafelter, rapporter mv. vil medføre engangsudgifter på ca. 0,2 mio. kr. Udgifterne til systemudvikling afholdes inden for Skatteministeriets eksisterende rammer. Vurderingen er forbundet med stor usikkerhed.

De økonomiske konsekvenser af tiltagene er opsummeret nedenfor, *jf. tabel 2.*

Tabel 2**Potentiale ved implementering af tiltag**

<i>Mio. kr.</i>	Årligt potentiale, fuldt indfaset	Implementeringsomkostninger
I alt	3,7-26,2	-0,7
1. Procentsats for omkostningsgodtgørelse sænkes fra 50 pct.	3,5-25,2	-
1.1 Ordningen med omkostningsgodtgørelse afskaffes i retssager, som den skattepligtige har anlagt og tabt	22,8	-
1.2 Procentsats sænkes til 25 pct.	10,2	-
1.3 Procentsats sænkes til 40 pct.	2,6	-
1.4 Reduktion i skattesager i domstolene	0,9-2,7	-
2. Procentsats for omkostningsgodtgørelse sænkes fra 100 pct. til 75 pct.	0,5-1,0	-
2.1 Procentsats sænkes til 50 pct.	1,0	-
2.2 Procentsats sænkes til 75 pct.	0,5	-
3. Økonomiske konsekvenser på Skatteministeriets område	-0,3	-0,7

Anm.: Potentialeberegningerne tager udgangspunkt i relevante opgørelser fra 2019, idet domstolenes aktiviteter, antal af sager mv. i 2020 og 2021 vurderes at have været påvirket af covid-19. Der er i potentialet taget højde for, at omkostningsgodtgørelsen i den pågældende instans er 100 pct. uanset sagens udfald, hvis skattemyndighederne er sagsøger eller appellan.

Kilde: Justitsministeriet på baggrund af data fra Domstolsstyrelsen. Det bemærkes, at der følger en konsolidering af tiltagets indfasningsprofil.